

Mødet den 30. Marts 1916. (For lukkede Døre).

Fraværende: Marthin Hansen, Jakob Jensen og N. Joh. Laursen.

1. (J. Nr. 383—1915). Fra Budgetudvalget forelæse følgende Indstilling angaaende **midlertidig Overenskomst med Lægerne om Udøvelse af kommunal Lægehjælp**:

»Efter at man har forhandlet med Lægerne angaaende en ny Overenskomst om Udøvelse af kommunal Lægehjælp, gældende fra 1. April 1916, men disse Forhandlinger foreløbig ikke have ført til Overenskomst, indstiller Budgetudvalget til Byraadet, at man med Lægerne enes om en midlertidig Overenskomst, gældende for 3 Maaneder og iøvrigt paa Vilkaar, at for saa vidt man senere enten ved Mæglingsraadets Medvirkning eller paa anden Maade opnaar Overenskomst med Lægerne, at denne da faar tilbagevirkende Kraft fra 1. April 1916. Opnaas Overenskomst ikke, betales Lægerne efter Ydelse ifølge Lægeforeningens nugældende Takst for den forløbne Tid. Med Hensyn til enkelte Punkter i Taksterne, hvor disse ikke er aldeles bestemte, bemyndiges Budgetudvalget til at træffe

Overenskomst for det paagældende Tidsrum med Lægerne.«

Formanden forelagde Indstillingen, idet han meddelte, at Forhandlingerne med Lægerne var blevet paabegyndt ved Nytaar, men endnu ikke havde ført til noget Resultat. Antagelig vilde man først ved Mæglingsraadets Medvirkning opnaa Overenskomst, hvorfor det var nødvendigt at faa truffet en midlertidig Ordning. Om en saadan havde Budgetudvalget forhandlet med Lægeforeningens Formand, og Resultatet heraf forelaa i Indstillingen. Det forekom Taleren lidet ønskeligt at komme bort fra den hidtil gældende Ordning med frit Lægevalg. Naturligvis kunde den midlertidige Ordning blive ret dyr for Kommunen, men vedtog man den ikke, vilde det føre til øjeblikkelig Konflikt med Lægerne, hvilket vilde vanskeliggøre en Ordning for Mæglingsraadet.

Kjeld Sørensen bemærkede, at Lægerne havde stillet sig meget vranvilligt, og at de forlangte 2—3 Gange saa meget som før. Det rigtigste vilde være at antage en 4—5 Læger med en Løn af 6—8000 Kr., hvilket man havde stillet i Udsigt. Naar Hensyn toges til, at de paagældende Læger kun vilde faa en Trediedel af deres Dag optaget for Kommunen, maatte dette kaldes en god Løn. Det var naturligvis rigtigt og godt at have frit Lægevalg, men det kunde købes for dyrt. Dersom man vedtog den foreslaaede midlertidige Ordning, vilde det bevirke, at Lægerne fik mere, end de selv forlangte. Dersom Ordningen kun skulde være midlertidig, kunde Lægerne jo blive ved efter den gamle Overenskomst, til en ny blev truffet. Taleren var bange for, at den midlertidige Ordning vilde føre mange over til Fattigvæsenet. Desuden indeholdt denne Ordning

meget nyt, f. Eks. om Speciallægebehandling, som vilde være meget uheldigt. Den nugældende Ordning var iøvrigt saa god, at den blev brugt af Lægerne selv som Mønster for andre Byer. At enkelte Kommuner havde indgaaet paa en umulig Ordning, burde ikke medføre, at man her gik med til noget lignende. Det eneste Vaaben, man havde overfor Lægerne, var at henvise de syge til et bestemt Antal Læger, f. Eks. 5. Lægerne var vanskelige at have med at gøre, men man stod ikke magtesløs overfor dem, da de jo skulde behandle de syge.

Formanden troede, at Hr. Kjeld Sørensen saa vel mærkt paa Situationen. Maaske skulde man ind i Konflikt straks, men dette vilde næppe være heldigt for Forhandlingerne med Mæglingsraadet. Hr. Kjeld Sørensen syntes at gaa ud fra, at den nu foreslaaede Overenskomst skulde være gældende fremtidig, uagtet der udtrykkelig var gjort opmærksom paa, at den kun skulde være midlertidig. Taleren kunde ikke indse, hvorfor der ikke skulde kunne blive sluttet en endelig Overenskomst eller i hvert Fald opnaas en justitsministeriel Afgørelse. Det vilde næppe blive let at finde 5 Læger, der vilde paatage sig den kommunale Lægegerning.

Simonsen udtalte, at Lægerne var Folk, som benyttede deres privilegerede Stilling til at tage haardt fat, og at det var vældige Krav, de havde stillet. Taleren havde intet imod, at Byraadet forkastede den midlertidige Overenskomst. Det vilde være heldigt at faa Klarhed over Lægernes Pligter. At blive ved den bestaaende Overenskomst, til en ny blev vedtaget, havde Lægerne forkastet, og den midlertidige Overenskomst var i Virkeligheden et Ultimatum fra Lægerne. Dersom

man forkastede det, vidste man ikke, hvad der kunde ske, men Lægerne kunde dog næppe afvise en fattig- eller alderdomsunderstøttet, som man henviste til dem, men de vilde naturligvis saa forlange et meget stort Honorar, som man da maaske kunde indanke for Ministeriet. Stillingen var saaledes, at man enten maatte vedtage den midlertidige Overenskomst eller henvise de syge til 4—5 Læger og saa føre Krig om Honoraret bag efter.

M i k a e l J o h a n s e n vilde meget advare imod at lade Sagen gaa til Strid. Man maatte jo komme til en Overenskomst, men den midlertidige Ordning var nødvendig, til dette opnaaedes. Det skulde gerne erkendes, at Lægernes Krav var altfor store, men man stod jo overfor en meget stærk Organisation. Købstadforeningen havde 3 gode Mænd i Mæglingeraadet, og disse vilde naturligvis gøre alt muligt, for at man kunde opnaa en en tilfredsstillende Ordning.

M o u s t e n var ikke glad ved den midlertidige Ordning og kunde ikke indse, hvorfor Lægerne holdt saa fast paa denne, naar den endelige Ordning dog skulde have tilbagevirkende Kraft.

K j e l d S ø r e n s e n bemærkede, at Lægerne nok vidste, hvad de gjorde, naar de holdt saa haardt paa at faa den midlertidigt Ordning. Dette var en Sag, som Købstadforeningen burde tage op. Det var meget muligt, at man ikke kom uden om den midlertidige Ordning, skønt Lægerne næppe kunde nægte at behandle de syge, der blev henvist til dem.

F o r m a n d e n gjorde opmærksom paa Lovbestemmelsen om, at Justitsministeren skulde træffe Bestemmelse, hvis det viste sig ugørligt for Mæglingeraadet at opnaa Overenskomst.

Kjeld Sørensen kunde ikke indse, hvorfor Lægerne vilde have midlertidig Overenskomst, hvis de troede paa, at der vilde opnaas en endelig Overenskomst med tilbagevirkende Kraft.

Indstillingen vedtoges.

2. (J. Nr. 543—1915). Indstilling fra Skoleudvalget om Bortgivelse af **Christian den Niendes Jubilæumslegat.**

Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr. 533—1915). Indstilling fra Sygehusudvalget angaaende **Levering af glasserede Tagsten til den ny Patientbygning paa Kommunehospitalets medicinske Afdeling.**

M o u s t e n meddelte, at Udvalget kom til Byraadet, fordi dette ikke var bekendt med alt foreliggende i Sagen. Der var ingen Forskel paa Kvaliteten af Stenene fra Teglværket i Flensborg og de danske Teglværker, men de første var mest brugt. Fra Arkitekten forelaa en Skrivelse, som Taleren oplæste, og hvoraf det fremgik, at Arkitekten kun vilde tage Ansvaret, hvis der blev brugt Tagsten fra Flensborg. Endvidere forelaa en Skrivelse fra den Murermester, som havde faaet Arbejdet, om at han var villig til at bruge Tagsten enten fra Flensborg, Humlebæk eller de forenede Teglværker. Udvalget vilde nu bede Byraadet bestemme, hvilke Tagsten der skulde bruges.

M i k a e l J o h a n s e n vilde som altid henstille, at der blev brugt danske Varer, men vilde ligesom sidst lade Udvalget træffe Afgørelsen, hvad det meget vel kunde have gjort efter sidste Møde.

C h r i s t e n s e n havde faaet den Opfattelse, at Udvalget havde bundet sig moralsk til at tage de tyske Tagsten. Taleren saa ingen Grund til, at Udvalget havde brugt Mellemand.

Mousten hævdede, at man i de Udvalg, han havde siddet i, altid havde brugt Mellemand i den Slags Sager. Til en vis Grad havde Udvalget maaske nok bundet sig moralsk, og skulde det træffe Afgørelsen, blev der maaske nok valgt Tagsten fra Flensborg.

Formanden syntes ikke, man kunde lade Arkitekten i Stikken overfor det Firma, han havde anmodet om at skaffe Stenene, selv om han maaske nok var gaaet vel langt ud paa Grund af den Nødstilstand, der havde været.

Mikael Johansen bemærkede, at der ingen Nødstilstand havde været.

Niels Jensen ansaa ikke Udvalget for bundet. Taleren anbefalede at vælge Tagsten fra Humlebæk.

Mousten havde intet imod, at Sagen gik tilbage til Udvalgets Afgørelse.

Det vedtoges at overlade Afgørelsen til Udvalget.

4. (J. Nr. 12³³—1915). Indstilling om Tildeling af forskellige **Aldersundersøttelser**.

Indstillingen vedtoges.

